waewa ette mitte keddagi," wastas linna wõõras ja tuli wana kimli seljast maha, „ja teie peate weelgi nägema, kui heameelega mina teile abiks tulen. Muud mina teie käest ei taha, kui aga seda, et igaüks teitest peab mulle lubama, siis ka rahul olla, kui mina need hobused testamendi järele täieste olen ärajaganud."

Seda lubasid kõik kolm mehewiisi.

„Noh, et olgu siis!" hüüdis kohtumõistja, „ja et teie õige selgeste nääksite, et mina siin oma enese kasu ei püüa, — kingin ma teile weel mino oma hobose teiste kõrwa, ja nüüd tahan ma neid teie hulka ärajagama hakata.

Sina kõige wanem poeg, sinna saad poole osa kõigest hoostest, se on: üheksa tükki."

„Jah, se on õige," wastas pärija, oma hobused wastawõttes, ja et kül nende hulgas kaa kohtukirjutaja wana löppend märake seisis, oli ta siiski ika rahul oma täie osa kätte saamast.

„Sina saad kolmas osa kõigest, se on: kuus tükki" ütles kohtusaks noorema wenna wasta ja andis kaa temale oma jão kätte, kes niisamuti rahul oli.

„Ja sina kõige noorem wend," sina pead kaks hoost pärima, et walitse siis nende wiimse kolme hulgast ennesele kaks kõige paremad wälja — ja siis oleme meie selle asjaga walmis; aga teie mõlemad wanemad olete kül nii head ja annate mino wana kimli sadula ja päitsed mulle tagasi, et ma selle järele jäänud hobose wõiksin rakistada. Teie olete ju nüüd igaüks oma osa õiete ja täieste kätte saanud ja kellegil ep ole õigust, enam pärida: — sellepärast on see, mis ülejäänud, mino jago.

Warsti pärast seda istus kohtumõistja ühe uhke, kena kõrwi seljas ja sõitis wärawast wälja, wennad waatasid teda kül esiotsa natuke wõõral wiisil takka ja siis üheteise silmi, aga ei naad lausunud sõnagi, ja igaüks tröõstis ennast sellega, et ta seda oli saanud, mis ta õiguse poolest pidi saama.

Eesti-ma rahwa Kalender 1858